

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Olgy Stránské a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. Z.**

narozený X, státní příslušník Ukrajiny

bytem X

zastoupený advokátem JUDr. Janem Szewczykem

sídlem Kaprova 11, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**

sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2016, č. j. MV-104789-4/SO-2016,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 27. 9. 2016, která byla usnesením Městského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2016, č. j. 9 A 176/2016-33, postoupena soudu zdejšímu, domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) změněno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 23. 6. 2016, č. j. OAM-6575-64/DP-2011, o zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení

k dlouhodobému pobytu na území České republiky podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 73/2011 Sb. (dále jen zákon o pobytu cizinců), tak, že se žádost žalobce zamítá a doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců neprodlužuje.

2. Žalobce namítl, že žalovaný nepostupoval v souladu s § 2 a 3 správního řádu, neboť skutkový stav nebyl zjištěn dostatečně, důkazy nebyly úplné a byly hodnoceny nesprávně a izolovaně.
3. Žalobce dále namítl, že žalovaný zcela opomněl v odvolání akcentovanou skutečnost, že se na území České republiky nachází manželka žalobce, která získala povolení k trvalému pobytu, a jejich děti A. Z. (narozená X) a V. Z. (narozená X), které se zde narodily a také usilují o získání povolení k trvalému pobytu, přičemž starší dcera chodí do 3. třídy základní školy. O povolení k trvalému pobytu usiloval i žalobce, avšak rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 9. 2016, č. j. MV-92492-5/SO-2016, bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 27. 4. 2016, č. j. OAM-27304-37/TP-2012, o zamítnutí žádosti. Žalovaný při potvrzení zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, podle kterého *„zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území vytvořil, by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do osobní či rodinné vazby byla již pouhá nutnost vycestování“*. Podle názoru žalobce žalovaný tuto otázku neposuzoval jednotně v případech žádosti o povolení k trvalému pobytu a žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Navíc se žalobce domnívá, že v jeho případě dojde k nepřiměřenému zásahu do rodinného života ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva již samotným vycestováním z území České republiky, a že žalovaný v paralelním rozhodnutí de facto potvrdil, že má žalobce nárok na prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu.
4. V doplnění žaloby ze dne 24. 10. 2016 žalobce dodal, že se neztotožňuje s názorem žalovaného, že v případě každého pravomocného odsouzení cizince za úmyslný trestný čin k trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky je obligatorně zrušeno povolení cizince k dlouhodobému pobytu. Dle jeho mínění je vzhledem k mezinárodním závazkům České republiky vždy nutné zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce sice byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 5 let, avšak od spáchání trestného činu již uplynula poměrně dlouhá doba a žalobce po podmíněčném propuštění (usnesením Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 20. 3. 2015, sp. zn. 40 Pp 129/2015) žije řádný život. Žalobce dále podotkl, že v případě jeho vycestování nebude moci soud sledovat jeho chování a posoudit, zda se osvědčil, čímž bude zmařen účel trestu. Rovněž zdůraznil, že mu nebyl uložen trest vyhoštění. Neprodloužení povolení k pobytu by pro něj znamenalo další sankci, a to citelnější, než jaká mu byla uložena.
5. Žalobce dále doplnil, že s manželkou a dcerami tvoří jádro rodiny ve smyslu směrnice Rady č. 2003/86/ES, o právu na sloučení rodiny, přičemž manželka má na území České republiky povolen trvalý pobyt, obě dcery se zde narodily, starší dcera zde navštěvuje

základní školu, nemluví ukrajinsky a považuje Českou republiku za svůj domov. Podle žalobce jsou jí poměry na Ukrajině cizí a odcestování na Ukrajinu by pro ni mělo negativní dopad. Vycestování bez manželky a dcer by podle žalobce znamenalo rozpad rodiny, negativně by zasáhlo manželku žalobce a především jeho děti. Tím by dle žalobce došlo k porušení čl. 3 odst. 1, čl. 5, čl. 9 a čl. 18 Úmluvy o právech dítěte a čl. 32 Listiny základních práv a svobod.

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl. K námitce týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu uvedl, že vycházel z výpisu z evidence Rejstříku trestů fyzických osob, rozsudku Krajského soudu v Ústí na Labem ze dne 26. 6. 2014, č. j. 2 T 12/2009-4029 a usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 11. 2014, sp. zn. 2 To 100/2014, které jsou součástí spisového materiálu. Námitka je dle jeho názoru natolik nekonkrétní, že na ni není možné reagovat.
7. K námitce týkající se narušení rodinného života žalobce a jeho rodiny žalovaný uvedl, že při rozhodování podle § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení neposuzuje, jako je tomu například při rozhodování podle § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Zákonná úprava dle mínění žalovaného vyjadřuje záměr zákonodárce, aby na území České republiky pobývali pouze cizinci respektující její zákony. Na podporu svých tvrzení žalovaný poukázal na právní názor Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27, uvedl: „*V případě rozhodnutí podle § 37 odst. 1 písm. a) se však přiměřenost rozhodnutí zásadně neposuzuje. Takový závěr je v souladu se smyslem a účelem zákona, jímž je efektivní ochrana společnosti před cizinci páchajícími na území státu úmyslnou trestnou činností, a to ochrana formou přísnější právní úpravy, která v posuzovaném případě vede k neprodloužení pobytového statusu stěžovatele bez zkoumání přiměřenosti důsledků takového rozhodnutí*“.

Soud v předmětné věci vycházel z následně uvedených ustanovení právních předpisů:

8. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců: „*Dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37)*“.
9. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců: „*Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky.*“
10. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců: „*Žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, 7 a 8 a § 47 vztahují obdobně*“.
11. Podle § 174 odst. 1 zákona o pobytu cizinců: „*Za trestně zachovalého se pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá a) ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu, b) v dokladu cizího státu obdobném výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl odsouzen za jednání, které naplňuje znaky trestného činu*“.
12. Soud na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 s. ř. s.). Soud v předmětné věci rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez

nařízení jednání, neboť účastníci řízení takový postup soudu akceptovali (žalobce v žalobě žádal nařízení jednání, ale v reakci na poučení soudem v podání ze dne 1. 12. 2016 explicitně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání, a proto soud vycházel z jeho aktuálního souhlasu).

13. Soud předně konstatuje, že argumentace žalobce o porušení § 2 a § 3 správního řádu není řádným žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť žalobce nedoplnil, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným ve smyslu právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, a proto soud tuto argumentaci žalobce nevypořádal.
14. Soud dále k námitce žalobce, že měla být zhodnocena přiměřenost zásahu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, konstatuje, že uvedenou problematikou se již zabýval Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, konstatoval, že *„spáchá-li cizinec, jenž na území České republiky pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, úmyslný trestný čin, správní orgán mu dobu platnosti povolení neprodlouží podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců“*. V rozsudku ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27, pak Nejvyšší správní soud doplnil, že se v případě takového cizince neuplatní § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to ani v případě žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, neboť na danou situaci dopadá § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, který je ve vztahu k ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) tohoto zákona zvláštní právní úpravou. K žalobcem akcentované povinnosti vždy hodnotit přiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého života pak Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Takový závěr však z citovaného ustanovení v žádném případě nevyplyvá a nelze jej dovodit jazykovým ani jiným výkladem. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje pouze demonstrativní výčet kritérií, ke kterým správní orgány přihlídnou v případě, že jim zákon ukládá povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí. Tak je tomu např. v případě rozhodování dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a některých dalších rozhodnutí. Jak správně uvedl krajský soud, k aplikaci ustanovení § 174a zákona o pobytu tak může dojít teprve tehdy, pokud některé ustanovení zákona správnímu orgánu v konkrétním případě povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí ukládá. V případě rozhodnutí podle § 37 odst. 1 písm. a) se však přiměřenost rozhodnutí zásadně neposuzuje. Takový závěr je v souladu se smyslem a účelem zákona, jímž je efektivní ochrana společnosti před cizinci páchajícími na území státu úmyslnou trestnou činností, a to ochrana formou přísnější právní úpravy, která v posuzovaném případě vede k neprodloužení pobytového statusu stěžovatele bez zkoumání přiměřenosti důsledků takového rozhodnutí“*. Soud v souladu s citovanými názory Nejvyššího správního soudu konstatuje, že v případě žalobce žalovaný neposuzoval přiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života zcela v souladu s právní úpravou, neboť v daném případě bylo namíste postupovat podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jak ostatně žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, přičemž v takovém případě se přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince neposuzuje. Námitka není důvodná.
15. Soud dále k argumentaci žalobce o porušení jeho práva na ochranu rodinného života dodává, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101,

konstatoval, že: „V daném případě dochází ke střetu práva na ochranu rodinného života stěžovatele a veřejného zájmu na ochraně společnosti. S ohledem na znění ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že zákonodárce považoval za nutné pro ochranu tohoto veřejného zájmu stanovit jako jednu z podmínek udělení a prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu a jako důvod ke zrušení tohoto povolení, aby se jednalo o cizince, který nepáchá úmyslnou trestnou činnost. Je tedy otázkou, zda by při uplatnění principu proporcionality obstál vedle práva stěžovatele na ochranu rodiny veřejný zájem, kterému je třeba dát přednost. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že tento test provedl již zákonodárce při přijímání této zákonné úpravy a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli tedy představovat byť jen potencionální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života. Při zvážení všech okolností se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s městským soudem v tom, že veřejný zájem na ochraně společnosti je důležitější než právo stěžovatele na ochranu jeho rodinného života a že je třeba tomuto veřejnému zájmu dát přednost“.

16. Soud porovnáním zájmu žalobce na zachování rodinného života v současné podobě s kolidujícím veřejným zájmem nedospěl k závěru, že by bylo možné zájem žalobce upřednostnit. Vyšel přitom z názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v obdobné věci cizince odsouzeného za trestný čin nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů (rozsudek ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30), že: „Nejvyšší správní soud má tedy za to, že se žalobce dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze ani výše popsany zásah do jeho soukromého a rodinného života, resp. i rodinného života jeho manželky a dětí, považovat za nepřiměřený. I když správní orgány rozhodovaly s jistým časovým odstupem od spáchání trestného činu, nesnižila se společenská škodlivost jednání žalobce natolik, že by bylo možné považovat rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky ve smyslu § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců za neadekvátní. Na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že byl stěžovatel z výkonu trestu podmíněně propuštěn a podmínky podmíněného propuštění plní. Podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nepředstavuje zahlazení odsouzení. Na stěžovatele se nehledí, jako by nebyl odsouzen. Pro něj negativní důsledky jeho jednání tak nadále přetrvávají (být v menší míře), přičemž se nevycerpávají použitím trestněprávních nástrojů. Stěžovatel si měl a mohl být při páchání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat“. Soud proto námitku žalobce neshledal důvodnou.
17. Soud v předmětné věci připouští, že neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, respektive s tím související povinnost žalobce opustit území, může negativně zasáhnout do jeho rodinného života, avšak za stěžejní považuje odsouzení žalobce za zvlášť závažný trestný čin obchodování s lidmi ve smyslu § 41 odst. 2 ve spojení s § 232a odst. 2 písm. c) a odst. 3 písm. a) trestního zákona, který žalobce dle napadeného rozhodnutí spáchal jako člen organizované skupiny a poškodil takto značné množství osob (viz rozsudek Krajského

soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 7. 2014, č. j. 2 T 12/2009-4029). Není přitom relevantní, že byl trest odnětí svobody uložen na samé dolní hranici trestní sazby v délce 5 let, neboť pro posouzení závažnosti jednání žalobce je určující vlastní charakter trestné činnosti. Z výše uvedených ustanovení trestního zákona, jakož i z ustanovení § 62 odst. 1 trestního zákona plyne, že trestný čin obchodování s lidmi spáchaný v rámci organizované skupiny chápe trestní zákon jako mimořádně závažné protiprávní jednání, neboť pro účely podmíněného propuštění jej řadí do stejné skupiny jako trestné činy vraždy, loupeže, znásilnění či nejzávažnější formy nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů. V případě pachatele takto závažné trestné činnosti by byl další pobyt žalobce na území České republiky v rozporu s důležitým veřejným zájmem na ochraně obyvatelstva před organizovanou i jinou trestnou činností, jehož ochrana je zajištěna právě prostřednictvím § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a kterému musí zájem žalobce i jeho rodiny na zachování stávající podoby jejich soukromého a rodinného života ustoupit. Námitka není důvodná.

18. Soud výrokem pod bodem I podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu pro nedůvodnost zamítl.
19. Soud výrokem pod bodem II podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. března 2019

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu